

Me emrin e All-llahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit!

Kujtohej në gjyshen e tij dhe insistimin e saj që të kryej namazin në kohë: “Djali im, nuk duhet ta lësh namazin deri në këtë kohë të vonë!”. Gjyshja e tij ishte shtatëdhjetë vjeçare dhe kur do dëgjonte ezanin, urgjentisht, sikur shigjetë, do t’i përgjigjej thirrjes së muezinit.

Ai, përkundrazi, asnjëherë nuk ka mundur të mbisundojë egon e tij që të qëndojë në lutje. Çdoherë kur vendoste të falej gjendej në safin e fundit dhe çdoherë e ka falur ngutshëm që të arrijë në kohë. Duke menduar rreth kësaj, është ngritur dhe ka kuptuar se kishin mbetur edhe pesëmbëdhjetë minuta deri në ezanin e akshamit.

Derisa bënte tesbih, sërish iu kujtua gjyshja e tij dhe e krahasoi me lutjen e tij. Ajo falej me përlulësi dhe qetësi. Fillonte me lutje, e pastaj lëshohej në sexhde dhe mbetej në gjendje të tillë një kohë të gjatë. Kishte qenë në shkollë tërë ditën dhe ishte shumë i lodhur...

Papritmas, fuqishëm e kishte zgjuar një zë

i çuditshëm, zhurmë dhe piskamë. E kapluan djersë të ftohta. Shikonte rreth vetes, në të gjitha kahjet që shikonte kishte njerëz. Tollovi e madhe. Disa qëndronin të përcjellur, duke shikuar përreth vete, disa vraponin djathtas e majtas, plotësisht të humbur, e disa ishin përlulur në gjunjë me duar të mbledhura, vetëm duke pritur... E kapi frikë dhe panikë e madhe kur kuptoi se ku gjendej. Ishte... DITA EGJYKIMIT!

Derisa ishte gjallë kishte dëgjuar për dhënien e llogarisë në Ditën e Gjykimit, mirëpo ajo i ishte dukur shumë e largët! Vallë, mos kjo mund të jetë fryt i imagjinatës së tij, diçka që truri i tij kishte trilluar?! Jo, pritja dhe frika ishin aq të llahtarshme, është e pamundur që kjo të mos jetë realitet. Llogaria akoma vazhdonte. Filloi me dëshprim të vrapojë nga njeriu në njeri duke pyetur se mos vallë ishte thirrur emri i tij. Asnjëri nuk iu përgjigj.

Papritmas dëgjoi se si dikush thirr emrin e tij, grumbulli i njerëzve u nda dhe u hap një vendkalim për të. Dy vetë e kapën për duar dhe e morën andej. Pa shikuar kishte kaluar turmën e njerëzve. Melekët e sjellën deri në qendër dhe aty e lënë. Derisa koka ishte e ulur, tërë jeta e tij i kaloi para syve, sikur të jetë një film i metrazhës së shkurtër.

E pa babain e tij se si shkonte nga ligjërata në ligjërata, duke harxhuar shëndetin e tij në rrugë të Islamit. E vërejti edhe nënën e tij se si

ftonte mysafirë në shtëpinë e saj, duke rregulluar sofrën derisa tjetrën e çonte. Mbrohet: “Edhe unë çdoherë kam qenë në atë rrugë. U kam ndihmuar të tjerëve. Kam përhapur fjalën e Allahut. Kam kryer namazin. Kam agjëruar Ramazanin. Gjithçka që Allahu na ka urdhëruar të veprojmë, kam vepruar! Atë që ka ndaluar Allahu, nuk e kam bërë!”. Filloi të qajë dhe të mendojë mbi atë se sa e kishte dashur Allahun. E dinte që gjithçka që kishte bërë në jetë nuk kishte qenë aq sa Allahu meritonte. E dinte se Allahu është Mbrojtës i tij i vetëm...

Ishte djersitur dhe e kishin kapur ethet si asnjëherë më parë në jetë. Duke pritur vendimin, sytë i kishte të kthyer kah peshorja e veprave. Më në fund, erdh vendimi përfundimtar. Dy melekë, duke mbajtur fletat e letrës në dorë, u kthyen kah grumbulli i njerëzve. Këmbët i kishte para përfundimit. Nuk mundnin ta mbanin më! Kishte mbyllur sytë kur kishin filluar të lexojnë emrat e atyre që shkojnë në Xhehenem. Emrin e tij e kishin lexuar së pari. Kishte rënë në gjunjë dhe kishte bërë titur me aq fuqi sa kishte patur se si kishte mundur të jetë ashtu. “Si unë të shkoj në Xhehenem? I kam shërbyer të tjerët tërë jetën time, kam përhapur fjalën e Allahut mes njerëzve...”.

Iu errësuan sytë, dridhej i tëri. Dy melekët e kishin marrë për dorë. Derisa e mbanin

këmbët, e kishin çuar përmes turmës përskaj tehut të humnerës së zjarrtë të Xhehenemit. Bërtiste dhe me dëshprim mendonte, vallë kishte kush nga njerëzit t'i ndihmojë... Thërriste të gjitha veprat e mira që kishte vepruar: Ndhimesa dhënë babait, agjërimi, namazi i tij, Kur'ani që e kishte lexuar, pyeste se vallë mundet ndonjë nga to t'i ndihmonte? Por, melekët akoma e tërhiqnin kah Xhehenemi.

Iu ishin afruar Zjarrit. Shikimi i tij i fundit prapa... Vallë nuk ka thënë Pejgamberi, *salallahu alejhi ve selem*, se aq sa është një person i cili lahet pesë herë në ditë në lumin që gjindet afër tij, aq edhe namazi i kryer pesë herë në ditë e pastron njeriun nga mëkatet? Filloi të bërtasë: "Namazi im, namazi im?!".

Dy melekët nuk ishin ndalur dhe ishin afruar buzë humnerës së Xhehenemit. Ndjenjte flakën e zjarrit në fytyrën e tij. Shpresat plotësisht ishin fikur, ishte gjykuar me përhershmeri në Zjarr... Një nga melekët e kishte shtyrë dhe ai kishte rënë, duke shikuar fundin i cili po afrohej më tepër e më tepër...

Përnjëherësh një dorë e fortë e kishte kapur dhe e kishte tërhequr pas. Kishte fshier pluhurin nga sytë dhe kishte parë një plak me një mjekër të bardhë e mjaft të gjatë.

"Kush je ti?" - e pyeti.

"Unë jam namazi yt!" - iu përgjigj plaku

njeriut.

"Po ku je deri tani?! Më ke shpëtuar në kohën e fundit! Edhe pak edhe do të mbaroja në fund të Xhehenemit" tha ai.

"Po edhe ti mua më kë kryer (je falur) në minutën e fundit, vallë ke harruar?", - ia ktheu plaku duke u buzëqeshur.

Në atë moment, i hapi sytë dhe e ngiti kokën nga sexhdeja. I tëri ishte bërë qullë nga djersët. Dëgjoji zërin që vinte nga jashtë dhe dalloi ezanin e jacisë. Shpejtë u ngrit dhe shkoi të merr abdest.

"... të cilët ndaj namazit të tyre janë të pakujdesshëm..."

Kur'an, kaptina El-Ma'un (107): 4, 5

*Marrë nga libri: Si ta përfitonit zemrën e bashkëshortit tuaj
Të autorit: Ibrahim ibën Salih el-Mahmud
Botuar nga Klubi Studentor*

Pasi të lexoni këtë broshurë, mundësojani të tjerëve të lexojnë të njëjtën. Dhe keni kujdes, fletushka përmban ajete kur'anore, andaj ndalohet hyrja me të në vende të ndotura, gjegjësisht në toalet si dhe në vende të ngjashme.

Boton:
Shoqata Qytetare
Klubi Studentor
e-mail: penastudentore@hotmail.com

NAMAZI
i nëpërkëmbur

